

sedert eenige jaren even daarom niet weinig in prijze is gesteigerd».

Hij droeg het hoofd hoog en stelde den toekomstigen predikant hooge eischen, te veel om hier te noemen. Hij wilde geen studenten in de theologie, wier «kousen zoo doorluchtig zijn als ingeslagen vensterruiten, wier schoenen zoo bol en vaneengeborsten als een honderdjarige wilgeboom, wier boorden zoo nikkerzwart alsof ze in de helle gewassen en van de dochters van Danaë gestijfd waren, wier broek zoo gapende, als een dozijn boeren, die peerdeboonen eten».

Dat hij reeds in zijn studententijd nog al met zich zelf ingenomen was, moge uit de volgende zinsnede blijken:

«Mannen, die weten wat tot een goeden stijl vereischt wordt, zullen rondborstig verklaren dat op het wezentlijke van mijn schrijftrant niets te zeggen valt».

Te Franeker ontwikkelde zich waarschijnlijk in hem — ook door de nabijheid van het Friesche hof — de Oranjezucht, die hem steeds bijbleef, evenals de ingenomenheid met zich zelf.

Had hij bij de verheffing van Willem IV zijn Oranjarah gelucht, bij den dood des stadhouders strooide hij «Bloemen» op zijn graf, hier te Rotterdam, «de stad altijd onafscheidelijk verkleefd aan Friso's huis en afgodisch omtrent haar welbespraakte voorgangers» — die ik gaarne, met van Vloten (1), een onovertroffen en onovertreffbaar pronkstuk van gezwollenheid en valsch vernuft noem.

«Zo heeft», zegt hij o. a., «Friso nooit zyne Dapperheid getoond; niet omdat het hem aan moed, maar aan gelegenheid, schoon genoeg van hem gezogt, ontbrooken heeft. Gelukkig zyn de Franschen, dat hy in de veldslaagen van Fontenay en Lavelden niet heeft kunnen

---

(1) Men kan het, des belust, bij hem l.l. nalezen p. 342 v. v.